

ALBERT ENGSTRÖM

STRIX
JUL
1901

PRIS 50 ÖRE

Stora Bryggeriets Öl.

Stora Bryggeriets Öl.

Rosta Glasbruks

Försäljningsmagasiner

Birger Jarlsgatan 19 ♦ Gustaf Adolfs torg 10.

Guldmedaljer:

Malmö 1896, Stockholm 1897, Paris 1900, Gefle 1901.

GULD MEDALJ

för goda

ORGLAR, FLYGLAR, PIANINON

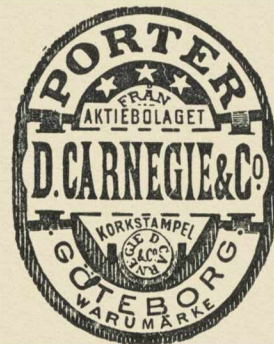
har vid Gefle Industriutställning tillerkänts Östlind & Almqvist, Arvika, hvilka förut erhållit högsta erkännande af tusentals köpare och mera framstående musici samt tilldelats 20 första pris, in- och utrikes, för orglar. Fabriken är i sitt slag den största i Norden. Bekväma betalningsvillkor. Mångårig garanti.

Lager och filialexpeditioner:

STOCKHOLM,
 Vasagatan 50.

GÖTEBORG,
 Västra Hamngatan 18.

MALMÖ,
 Baltzargatan 10.

Obs.

etiketten.

Halfbuteljer.

Obs.

korskstämpeln.

Kvartbuteljer.

Bennström & Jansson

PARAPLY-MAGASIN

72 Drottninggatan

Regeringsgatan 45
 hörnet af Hamngatan.

Rekommendera

PARAPLY SOLID

2 års garanti à kronor 7: 50 med fodral.

Öfverklädningar med "Solid"-tyg, Dam- kr. 5: 50, Herr- kr. 6: —.

E. G. Tjäder & Son

Grundad 1803

rekommendera följande cigarrsorter:

Paradero	à Kr. 15: — netto pr 100 st.
Caballéro	» » 13: 50 » » » »
Beduin	» » 10: 80 » » » »
Apollo	» » 9: — » » » »

Smedman den äldres ————— Grundad 1857.

Handels-Skola

Stortorget 16 ♦ STOCKHOLM ♦ Allm. Tel. 21 77.

Undervisning meddelas i alla merkantila ämnen samt språk.

Bokföringar och revisioner utföras.

Aftonlektioner. Obs.! Ny termin börjar d. 15 Januari.

Anmälningstid kl. 11—1.

Gabriel Smedman.

Välkommen Julklapp

blir säkert en

Fotografiapparat

köpt i

FORSNERS FOTOGRAFISKA MAGASIN, Stockholm,

Klarabergsgatan 44.

E. LUNDQUISTS BOKFÖRLAG
(I DISTRIBUTION.)

KLICHÉERNA FRÅN WARNER SILFVERSPARRES
NYA GRAFISKA AKTIEBOLAG.

TRYCKT HOS P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
STOCKHOLM 1901.

STRIX

som oberoende af jordbäfningar och atmosferiska förhållanden utkommer hvarje vecka med en nästan pinsam noggrannhet, ämnar icke låta året

1902

bilda ett undantag. På uppmaning af vår intelligenta och gladt leende publik, till hvilken som bekant större delen af vårt älskade fosterlands

Häradshöfdingar, Härförare och Statsmän

sätta en heder i att räkna sig, hade vi tänkt göra *Strix*, dessa herrars och föröfrigt hela mänsklighetens speciella fackorgan, till

Daglig,

icke skyende de ofantliga omkostnader och de kroppsliga och andliga ansträngningar, som i så fall helt naturligt måste blifva förbundna med utförandet af de mästerliga teckningarne och hopsnillandet af den nobla täxten. Men som kommunikationerna med Grisslehamn ännu stå på

Stenålderns

ståndpunkt, låte sig detta göra endast genom anläggandet af en särskild järnväg och inköpanget af ett

Kurirlyxtåg med särskild restaurationsvagn,

och allmänheten kan ju själf tänka sig, att ett lif, tillbragt dels i denna restaurationsvagn och dels i Stockholms gyllene hushållsskolor, så småningom skulle undergräfvat

Redaktörens

i dubbel mening dyrbara hälsa, och en förtidig graf med ett genom nationalsubskription åstadkommet

Porfyrmonument

skulle snart beteckna platsen för hans kvarlevor.

Därför ge vi idén att göra *Strix* daglig den så kallade

Faen

och fortsätta i samma anda som hittills. Skulle tidningens innehåll bli ännu bättre, hoppas vi att den ärade publiken med jämnmod fogar sig i det nödvändiga.

Trots den stigande välmågan i landet och det fortfarande goda förhållandet till utländska makter ha vi fattat det vid första påseendet löjliga beslutet att icke höja prenumerationsafgiften, utan belöper sig denna som förut till

Futtiga 4.75.

Den som icke har denna summa, torde genom

Bettlande

kunna förskaffa sig densamma, och den som icke prenumererar måste vi hallstämpla som en samhällsvadlig individ, ja, ett

Odjur i människohamn,

hvilket staten torde göra klokast i att röja ur vägen genom afrättning, dock naturligtvis på humant sätt.

Den som prenumererar på någon annan tidning än *Strix* måste betraktas som en

Fullblodsidiot

och så djupt sjunken, att upprättelse är omöjlig, icke ens genom prenumerering på *Strix*, ty vi vilja ej smutsa våra händer genom att röra vid hans guld. En sådan människa gör klokast i att fylla sina fickor med hagel och gå till botten af det haf, som fortfarande sköljer modren Sveas länder. Kanske kan han därigenom i någon mån försona det i verklig mening lumpna i sitt uppträdande. Vi anhålla

om öfverseende med de starka uttrycken af vår rättmätiga förtrytelse, men blott tanken på en dylik åsna upprör oss och fyller oss med sådant äckel, att en grogg just nu skulle passa precis.

Men lämnom detta obehagliga ämne och sysselsättom oss i stället med de öfverraskningar, som komma att göra *Strix* om möjligt ännu mer eftersökt.

En mängd nummer kommer att ägnas åt de trefna småstäderna i olika landsändar. Vidsträckta resplaner äro uppgjorda i detta syfte och redaktören kommer att själf hemsöka respektive platser, då han hoppas att stadsfullmäktige anordna

Vällyckade fästmiddagar

mod torr champagne och messingssextett. Redaktören vill ej utöfva något tryck med afseende på matsedlarne, men gör smörgåsbord med

Nubben

till ett oskyldigt förbehåll.

Riksdagsmännen

skola fortfarande afbildas så länge riksdagen fortgår, men vi skulle önska att valkretsarne skaffade sig nya representanter med så karaktäristiska utseenden som möjligt för att underlätta våra ofta fåfänga bemödanden att finna någon karaktär.

Medmänniskorna

skola äfven porträtteras i hvarje nummer. Detta bör vara en driffjäder för hvar och en att skaffa sig så framstående ställning, att han blir värdig en dylik ära, ty vi göra endast de värdiga odödliga. Titeln *medmänniska* äger den porträtterade rättighet att använda under återstående delen af sitt händelserika lif.

Dessutom komma vi att börja en

Ny porträttserie

vidriga afbildningar af borgmästarne i våra städer. Ingen borgmästare undgår sitt öde. Det gör ingen människa öfverhufvudtaget för rätten.

Våra medarbetare

blifva de samma som förut och ämna fortfarande låta sina ljus lysa med en glans, som öfverträffar äfven de mäst strålände

Kometer.

Den som efter genomläsandet af detta icke genast som skjuten ur en kanon ilar att prenumerera ber redaktören vänligt akta sig för

Bullerstenar och mörka kvällar,

ty han är den som icke lägger fingrarne emellan. Från barndomen öfvad i alla slags manliga idrotter är han lika farlig som fiende som god som vän och kan på en kort stund förvandla äfven den mäst bildsköne yngling till en

Formlös massa,

hvars värde på äktenskapsmarknaden eller i ett fälttåg är så obetydligt, att en handfull

Chilesalpeter eller Benmjöl

är dubbelt värdefullare.

En människa, som icke beaktar en i så god tid som denna framställd varning, måste hvarje ärlig svensk anse värd sitt grundliga kok stryk, och oberoende af Lagen skygga vi icke att begå en våldsgärning, då dess syfte är så i bästa mening ädelt som vårt.

Albert Engström.

Den som samlar **rabattmärken** riktar sitt hus.

JUL 1901.

Herr Generalkonsul, om jag får be! Följ med! Majestätiskt vrider sig fästets mäktiga hvalf med mörker och stjärnor öfver snöiga fält och isar och sofvande byar.

Kanske ekar ett skott, när kölden biter i furan inne i skogarnes natt, eller råma frysande sjöar.

Räfven stannar och lyss, där han smyger i brynet, och haren späjar förskräckt sig omkring, där han gräfver i snön efter rågbrodd.

Men bakom rutan med blommor af frost i det lutande torpet

tindrar ett flämtande ljus. Det tändes just, när vi hunnit stigen, som bär under granarne in. Ni har ju galoscher? Hvit står en strimma af rök ur det konstlöst murade fångnet, brännvinet ångar ren på isiga knubbar af töre, lågorna slicka med knallar och pip den tjäriga veden medan beskäftigt och vant ur sitt rosenbemålade väggskåp hustrun tar kryddorna fram, kardemumma, kanel och rosiner, pepparnejlikor, socker och allt för den ljufliga drycken männens och gubbarnes fröjd och barnens och kvinnornas gamman.

Gäspande sträcker sig torparen än i sin knarrande fällbänk njutande tvåmansvärmens ännu, tills hälglat och säflig undan han skjuter sin fäll och svänger de håriga benen ut öfver fällbänkens kant och plirar mot elden på härden, medan det immar ur näsa och mun i morgonens kyla. Men under fälln i sin bänk i motsatta hörnet af stugan barnen ha vaknat och sätta sig upp och peta i näsan, linhårshufvun och blå och sömniga undrande ögon.

Stiga vi in? Det är jul, ni behöfver ej lämna visitkort.

Kanske doftar ej här af parfymen i edra salonger: äfven fattigmans mat är fet, då det lider mot hälgén.

Titta på korfvarnes mängd, som hänger i taket, och vet, att Skällingen låtit sitt lif, och frostiga paltar i boden skvallra om kommande fästliga bord med dricka och brännvin.

Glöggen tändes och snart ur den blommiga koppen ni njuter

af den härliga dryck, som gudarne sparat åt vinterns, isens och norrskensens land. Den kanske sticker i näsan, men den doftar af jul och den ligger och värmer i kroppen, mellangärdet känns ljumt, och magen domnar af sällhet, tarmarnes ludd slätas ut och ert maskformiga bihang om ni än har det kvar, sig kröker i hisnande glädje.

Torparen dricker er till och smacker och räcker åt hustrun, hvilken smuttar, förnöjd med sin bryggd, och delar åt barnen.

— Men ifrån spiken vid dörrn tar torparen sotiga lyktan, sen inom läppen han lagt en bänk af stärkande matsnus. Slår upp dörren och in far en fläkt af den nattliga kylan, stjärnorna brinna som bloss, och det smäller och sjunger i knuten.

Torparen går till lidret och drar med seniga armar släden vid skaklorna fram och öppnar dörren till fäjsset och stiger in till sin undrande häst. Men i båset bredvid har

kon i blinken sig rest. Har fan väl farit i husbond?

Vill Ni Dricka Londonsocietetens favoritdryck, drick då
The Buchanan Blend, Bryggare för Engelska Parlamentet och Kongl. Huset.

Snabbt är selningen gjord och bjällrorna klinga i kransen, Pälle skrapar i snön, det ryker ur frustande mule, knakar i skaklar och gnisslar ibland under järnskodda medar.

Lyss, hr Konsul, hur natten får lif. Det bjällrar på vägen, slädar glida i kapp och mellan furorna blixtrar stundom ett rykande bloss. Det är tid att resa i ottan.

Så där ungefär skulle jag önska, att julen ville te sig för läsarne af vår tidning. Jag för min del kan aldrig glömma den vackra, rörande poesi, som juldagsmorgonen fordom förde med sig. Men man förändras med åren. Kanske förfaller en växel under mellandagarne, och då blir glöggen malörtsblandad. Kanske man inte har någon religion längre, kanske man flyttat till tropikerna, där inga granar finnas, kanske man har tandvärk eller någon elakartad kolik midt uppe i hälgen. Kanske man har dåligt samvete — — —

Men vi böra ändå fira julen, låta våra barn fira den, och gömma våra sura miner bakom handklaveren, på hvilka vi spela »Nu är det jul igen». Och vi böra dricka glögg. Dricker man bara tillräckligt mycket, låter man sorglöst växeln förfalla och skrattar till, man inbillar sig, att palmer och brödfrukträd äro granar, tandvärken stannar af och samvetet blir som en ärkeängels, mjukt som en dunkudde och ljufligt att somna på.

Landskapet på föregående sida är från Grisslehamn. Bräckorna i isen, som hr Generalkonsuln ser, härröra sig inte från två rofvor, utan från stenar under istäcket, hvilka vilja bryta igenom, då vattnet blir lägre. Landskapet är ju vackert för rästen och är gjordt direkt under intrycket af en julstämning från förra året.

Ty vi ha julstämning här också. Med religionen blir du litet slarf, ty vi ha långt till kyrkan, men hvad glögg och yttre anständighet beträffar äro vi nog oklanderliga. Då sjöarne, blandade med issörja och snömos, brytas mot vår kust, sitta vi i våra lugna stugor och glädjas åt att få vara inne. Vi ha julgranar och barn, som äta karameller, och pojkar, som kunna spela handklaver, och flickor, som kunna dansa. Och just nu, när jag skrifver detta — något i förväg förstås för tryckningens och distribuerings skull — sitter min julhare i en backe strax bredvid och gnager på en aspgrön.

Jag önskar, att alla människor måtte vara glada just nu. Anledningar ha de ju — bland annat är ju detta julnummer icke en af de sämsta. Och den som är ledsen ändå vill jag råda att gå bort i det mörkaste hörnet af rummet och blunda och andas in djupt. Det doftar af lack och god mat och vaxljus, och kanske en svedd grankvist gör sitt till. Får han då en tår i vänstra ögonvrån, så kan ju min försäkran, att han icke är så djupt sjunken, att han inte kan upprättas, eller så ledsen, att han inte kan bli glad, få tjänstgöra som hans juls glädjeämne.

Albert Engström.

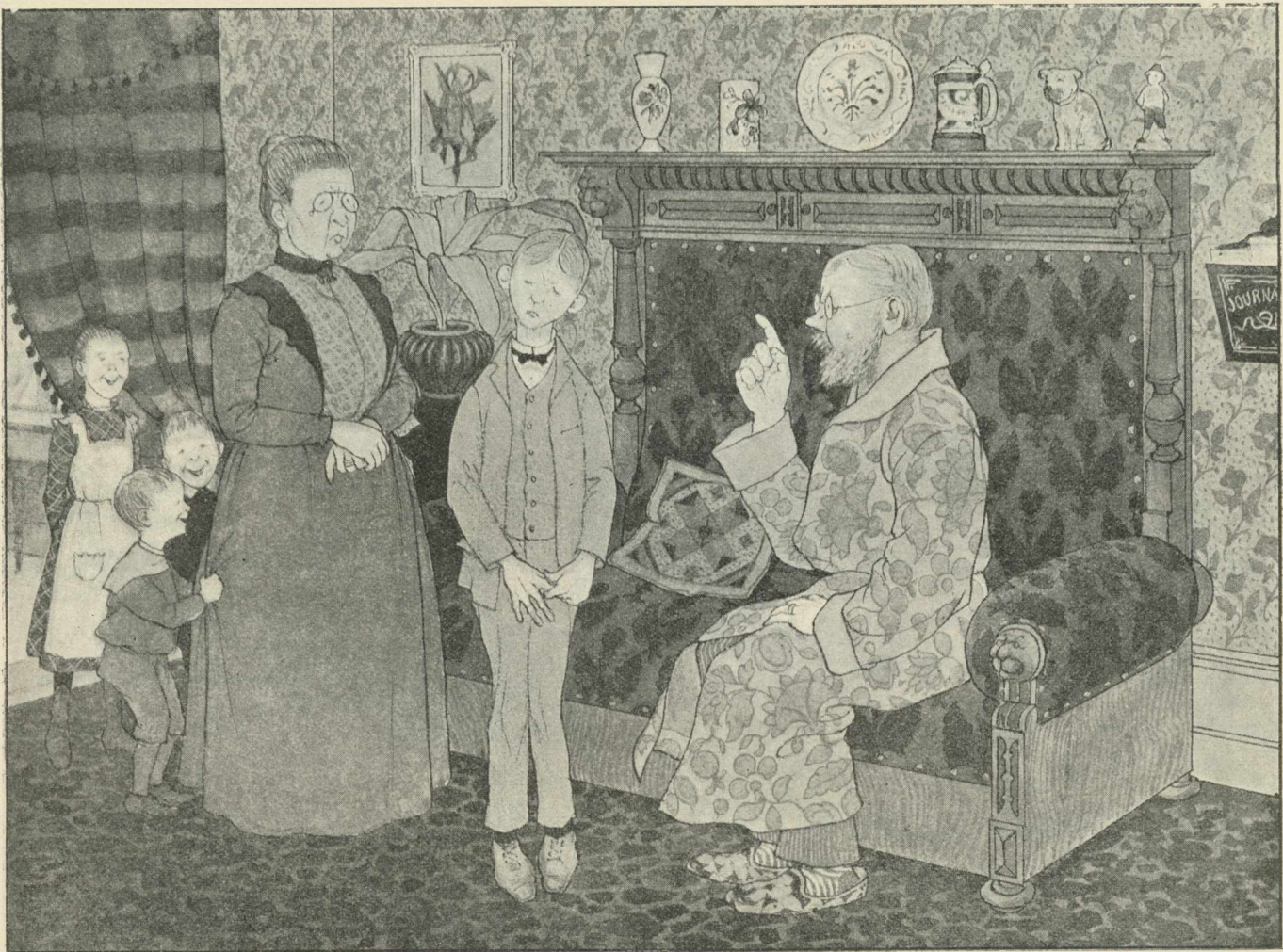

— Kors i alla mia dar! Herrn! Herrn! Vyssla på sin hunracka, han springer ju bort me hummern.
— Då ger ja tusan, vissla hon på hummern, så får hon si.

En ångslup på väg till Naacka har stött på grund. En roddbåt skyndar till hjälp.

KAPTENEN: — Alle man i räddningsbåten! Kärringar och barn först! Och du, Kalle, kastar dig i hafvet, simmar i land och gnor allt hvad tygen håller till Hammarbygatan 4. Där köper du två smörgåsar, en med ost och en med korf och två halfva öl, för jag har beslutat att inte lämna skeppet, förrän alla blifvit räddade.

Joel Asklund i 6:te nedre har för första gången i smyg varit med på en punschafton, från hvilken han hemkommit sjuk till kropp och själ. Hans fader, den stränge lektor Asklund, serverar honom härför en straffpredikan, som i längd och allvar icke lämnar något öfrigt att önska och slutar på följande sätt: »Nu inser jag väl, min son, att du kan göra den frågan: Har då icke du min älskade fader någonsin tagit dig ett glas? Du är tillräckligt gammal, min son, att ha rättighet att göra denna fråga, och härpå svarar jag: Jo väl, min son, jo väl, din fader har ibland tagit sig ett glas, icke bara ett, utan två, tre, ja flere, men — märk väl — min son — märk väl — b-a-r-a som m-ä-d-i-c-in, b-a-r-a som m-ä-d-i-c-in».

SKEPPAREN: — När jag var uppe i Beringshaf, förstarru, så surrade jag båda mina ankare på kettingarne och satte full fart, å vi fiska sau, vi fiska sau...

SÖDERSTRÖM: — Jacklarr i de, då feek ni välan hvalfiskar?

SKEPPAREN: — Nej vi satt knäflar i mej på hvalfiskar som bete, förstarru.

EBBA BECKMAN

JUVEL-, GULD-, SILFVER- och NYSILFVERARBETEN
1 Birger Jarlsgatan 1. Allm. Tel. 260.

Minna första personliga sammanträffande med Kolingen och Bobban.

Ett år bodde jag på Söder i Stockholm — Fjällgatan 12 B, alldeles öfver stadsgårdstrapporna, hörnet af Rehnstjernasgatan, en af dessa mystiska södergator, som börja, man vet ej hvar, och sluta bland stenbrott och andra skådeplatser för andra brott. Hvarje morgon då jag inte sof, hade jag tillfälle att se mina skötebarn tåga förbi på väg till Stadsgården. Jag såg, hur gatlägningsarbetarne, huttrande i vinterkylan, kilade ned för trapporna för att få sig morgonnubben, då klockan slog 8. Jag hörde talas om en dylik, som om morgnarne vanligen fann tiden lång i det redskapsmagasin, där han stal sig in hvarje kväll, och som redan klockan sex troget befann sig på sin post utanför utskänkningsen, fast han genom lång erfarenhet visste, att den ej öppnades före 8, men närheten värmde redan, och på det hela taget tyder ju det raffinerade i att pigga upp sin längtan så där medvetet på en ganska höggradig modern kultur.

Jag kom en kväll vid niotiden från Norrmalm och jag gjorde mig ingen brådska, där jag sträfvade upp för Götgatan. Hur det var, kom jag i tankarne att gå förbi Högbergsgatan, där jag bordt vika af, och om några ögonblick fick jag syn på en skylt öfver ett så kalladt Trillin i jordvåningen af ett hus. Där stod med röda bokstäfver i en transparang ett enda, men lockande ord: *Ringkastning*.

Jag beslöt mig ögonblickligen för att gå ner. Klockan var ju bara barnet och hustru min var på teatern, — hvilken parentes hör till historien. Jag såg efter i min portmonnä och fann en ensam tia, hvilken ju här med fördel skulle kunna växlas. Jag klef alltså in.

En samling människor af tämligen lika kvalitet utanför en disk. Innanför en herre med sitt lefvebröd, en träskifva, fullsatt med pinnar och där brevid en hög mäsingsringar. Vinsterna funnos där också: cigarrmunstycken, tändsticksställ, kammar, blyertspennor, fickspeglar, snusdosor, notesböcker och som högsta vinst en väckarklocka.

Jag observerade, medan jag väntade på att få kasta, att högst få af de närvarande spelade, utan endast hängde på disken och koncentrerade sitt intresse på utgången af de andras kast. 5 öre kastet, 6 ringar för 25 öre.

Jag började spela. Jag växlade min tia, en säkerligen ovanlig pjäs på lokalen, och jag började vinna. Jag vet inte hvilken gud, som styrde mina fingrar, men jag kände, att om jag den kvällen varit i Monaco, så hade fursten

fått slå igen butiken. Framför mig hopades knifvar, dosor, tändsticksbehållare, blyertsetuin och andra underliga ting. Jag studerade mellan kasten croupierens, eller hvad jag skall kalla honom, ansikte, och jag såg, att det mulnade allt mer för hvarje dyrgrip, som bytte ägare. Och då jag vunnit bortåt 50 föremål, styrde han sina steg på min person, lutade sig öfver disken och hviskade med något af supplik i rösten: — Kan herrn värligen tycka, att det är roligt längre?

— Visst fan är det roligt, så länge jag vinner! Jag har beslutat mig för väckarklockan också, och så länge jag har en kopek i min plånbok, skall jag spela.

Han drog sig lömskt skelande tillbaka och återgick till sitt värf att flytta vinsterna öfver till min hög och ersätta de tomma nummerna med nya juveler.

Jag vann fortfarande. Då högen framför mig började genera mina rörelser, bad jag mannen flytta undan den.

— Herrn kan ju stoppa på sig vinsterna, sade han bistert. Han såg på klockan och tänkte på sitt lager. Hans ansiktsuttryck gingo i vågor mellan ilska och resignation, något sådant hade han inte varit med om, att en »herre» gjorde intrång och tillskansade sig vinster, dem eljes mer eller mindre knäckta kunder gingo miste om. Folkmassan omkring jublade för hvarje lyckadt kast och jag ville ej blamera mig med ett försök på väckarklockan, hvilken jag ämnade spara till sista kastet, d. v. s. min sista femöring.

Ändtligen hade jag endast denna. Jag blef naturligt nog nervös af spänningen och kastade fel. Jag måste sluta.

Herrn bakom disken drog en djup suck af belåtenhet, då jag tillkännagaf min afsikt. Folket började troppa af.

— Men hur skall jag få hem allt det här? frågade jag med afsikt att skänka tillbaka hela rasket:

— Tag af sej brallorna och knyt ihop dem nedtill, men akta sej för bylingen, då herrn smiter om hörn, svarade ringmannen på äkta söderslang.

Jag lät tanken på återlemmandet fara och såg mig villrådig omkring.

Då nalkades två individer, som hela tiden under lifligt minspel och uppmuntrande tillrop hade åskådat mina segrar. Den ene strök af sig mössam med en elegant handrörelse och talade:

— Skulle hänn liksom behöfva en expressbyrå, så finns här jäklar å slå alarm muskler hos mej och kamraten.

— Dä bra! Plocka på er det som finns och följ med. Jag bor här i närheten.

— Ja, om hänn också logera i Kaknässkogen, så klarar vi nog af den här bylan — mot en liten kofva förstår sej!

Jag studsade — ty jag kom ihåg, att jag spelat bort hela min förmögenhet.

— Dä bra! Följ med bara!

Vi aftågade.

— Ser ni, gubbar, — började jag ute på gatan — jag har spelat bort 10 stolpar och har inte ett — korföre, men vill ni följa med hem och ta ett par jamare, så är det välment. För rästen kan ni få hela den här fallerallan att öppna en liten handel med, så ni kan köpa er lite nytt i klädväg.

Deras kläder voro verkligen bland de minst ändamåls- enliga jag sett. Trasorna dinglade om dem och skjortorna lyste genom sin frånvaro.

— Nej, för höge faen, vi törs inte göra pängar af dom här kortvarorna. Dä blefve bara bråk å förhör å ransakningshäkte, å i såna här affärder har bylingen ett jäkla öfvertag. En byling kan få ett nyfödt barn fälldt för rån å hemgång å motstånd mot polis, så hänn får allt försöka å kursa bort grunkorna själf.

— Vi knogade uppför mina trappor och jag visade mina hjälpare in i salongen, tände ljus och hämtade en liter konix. De ville först inte sätta sig, bländade som de voro af den orientaliska prakten i rummet med dess jättedivan och draperier, taflor och dylikt jobb.

— Menar hänn allvarsamt, att vi ska slå oss ner hä mä dom här söndagsbortkostymerna?

— Visst ska ni slå er ner, spotta och vara trefliga! Här ä cigarrer.

Jag hällde upp konjak och de drucko med ett rörande välbehag. Spriten gaf dem säkerhet och de satte sig försiktigt på divankanten. Vi började tala om lifvet och jag måste erkänna, att de gafvo mig synpunkter, som jag måste bocka mig för. Ett slags galghumoristfilosofi, som kan försvara sin plats mycket bättre än den väl nu afdankade Boström. Under samtalet och inverkan af nitnaglarne, som kommo allt tätare och tätare, kom äfven säkerheten. Blygheten försvann och båda vräkte sig sybaritiskt på kamel-säckkuddarne.

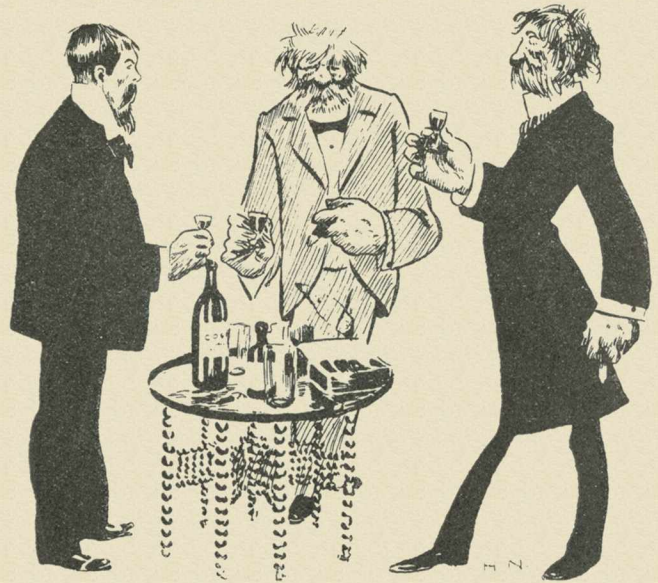
Jag var verkligen litet orolig, att de skulle lemna lefvande spår efter sig, men jag kunde ju inte delge dem mina farhågor.

Plötsligt reste den ene sig och började en sorts tal, hvori han tackade för att jag inte var »hög» och »kymig» och »onoslig» som andra snobbar — (tackar så mycket) — och slutade så här: — Å eftersom hänn exmerar oss å för rästen slänger in nubben i ansiktet, som han vore dagligt brö, så ska ja be att få lägga bort titlarne!

Vi blefvo alltså bröder och samtalet fortsattes till den grad ogeneradt, att jag inte gärna kan referera något ur det.

En idé! Jag hade ett par kostymer som jag ej behöfde. Jag frågade dem, om de ville ha hvars en.

— Plocka bara fram paltorna, du! Juden ska ha sitt också!

— Nej, dem får ni inte pantsätta. Ni kan ju behöfva dem själfva, och då ni kan dra er fram med de där trasorna, går det väl lika bra med hela och varma kläder.

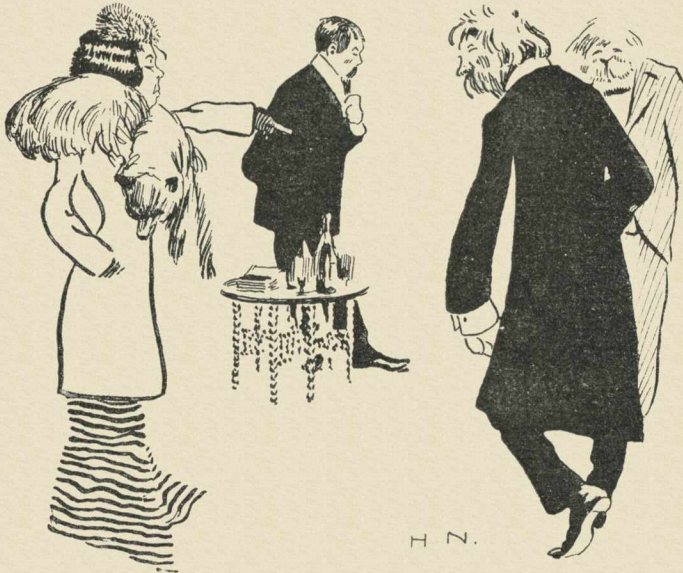
— Nu ska du få si, Ludde, att vi kommer å si ut som riktiga nattvardsbarn. Ä dä verkligen din mening, så tack å skål, din kväsiga jycke! Såna träffar vi inte te hvardags!

Snart hade jag hämtat in allt som hör till två fullständiga gentlemannakostymer. En redingote med ett par gamla frackbyxor, en gul sommarkostym, skor, kragar med söndagsblad, halsdukar och manschetter, och i en handvändning hade de bytt, hvilket de ville göra genast.

De sågo efter metamorfosen nästan makabra ut. I alla händelser kom det fram något hemskt rörande ur konflikten mellan de orakade, oklippta, otvättade hufvudena och de snygga kläderna. De gingo af och an i rummet och rödde sig som skådespelare i något klassist drama, de kråmade sig framför spegeln och sökte ordna håret och draga undan mustaschgardinerna från munnen och bockade sig för mig och hvarandra, då de skålade. De — — —

Dä öppnas dörren och min hustru står där med hela scenen för ögonen. I en blick fattade hon det yttre

af situationen, hon kände igen min gula kostym, såg den tomma litern på bordet, såg de ruskiga ansiktena, öfver hvilkas miner nubben redan bredt sitt skimmer af dåsig lass gehen. Och hon förstod, att jag återigån gjort en dumhet. Möblerna och deras okammade hår och hvad däruti var etc. etc., och hon sträckte med en majestätisk åtbörd

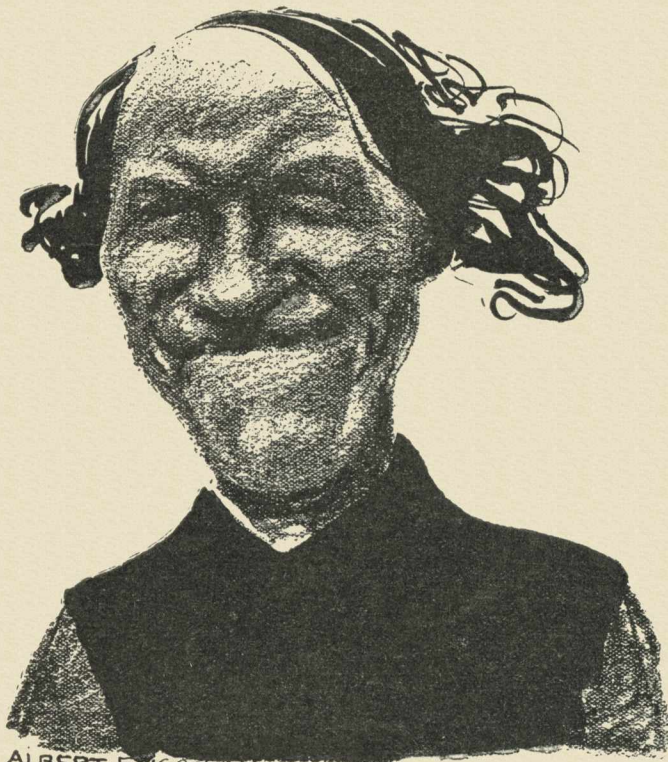
ut sin hand och pekade stumt på dörren med ett så energiskt uttryck i ansiktet, att mina gäster ögonblickligen förstodo. Själff skulle jag nog aldrig kommit mig för att köra af dem, ty jag är så artig, ser herrskapet!

Jag följde dem ned för trapporna, under det jag bad om ursäkt för det hastiga avslutandet af vår lilla orgie.

— Jag förstår skifvan, sade den ene. — Äktenskapet, äktenskapet! Akta dej för kitt, sa Glaskalle!

Och försvann med kamraten i nattmörkret.

Albert Engström.

SPIK-AGUST I DELSBO BERÄTTAR: — »Å konstut va dä mä den där Lars fars Olle. Gubben vardt dö te liknandes, å lå färdi te å gå i jora, men så kum doktorn å ga'n någe jäkelstyg, så han repade sej. Men när han ble bra, så vardt han så stång elak, så vi måste slå ihjäl han igän.»

Min drömda brud, vi tvänne,
vi voro en gång en enda cell.
Ett urdjur, ett klockdjur vi voro,
en liten amöba tanklöst säll.

Vi summo i djupa hafvet
ock kände all hafvets fröjd och ve.
En enda cellkärna voro vi,
i samma cellkroppsgelé.

Med smidiga psevdopodier
vi summo i djupa hafvet omkring,
ock läckra små infusionsdjur
vi slöko ock tänkte på ingenting.

Men timmar ock dagar skrida.
Vår cellkärna snördes ihop, gick itu.
Vi tvänne varelser blefvo,
vi skildes, jag ock du.

Vårt protoplasmahölje
det slets isär, ock vi blef ett tu tre
två väsen med var sin kärna
ock var sitt cellkroppsgelé.

Vi fördes af skilda vågor
åt skilda håll med ett dödyst skri
ock bildade långt från varandra
var sin cellkoloni.

Den växte, den steg genom seklerna,
blef fisk, fågel, däggdjur och mänska till sist
blef kvinna och spelte piano,
blef man och spelade whist.

Men ännu inom oss drömma
de celler, som voro förenta en gång.
När skall väl den dagen randas,
då åter vi famnas vid vågornas sång?

Då åter i djupa hafvet
vi smälta ihop en domnande kväll
till en kärna ock ett protoplasma,
till en enda lycksalig cell!

Karl Forskare.

När grannas far satte sig på björnidet

(ovetandes.)

Ett äfventyr i 5 tablåer af *Erik Helberg*.

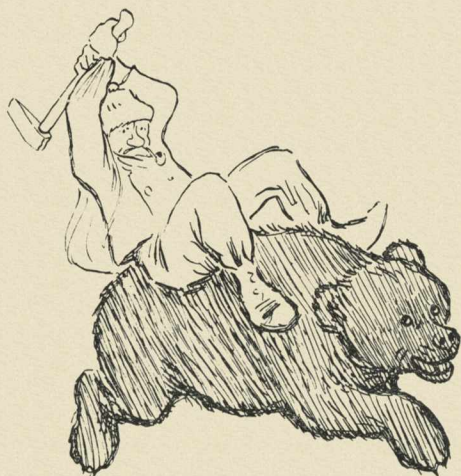
I.

II.

III.

IV.

V.

DAMEN: — Kan Ni säga mig hvarför Ni sjöfolk alltid kalla skutan för hon?
 SJÖMANNEN: — Jo, ser fröken det är därför att de ä så dyra att rigga.

— Jag fick ingen qvällsmat, då jag kom hem i natt,
 — Jo, det fick du.
 — Hvad då?
 — Gröt och mjölk.
 — Gröt! De hadde jag inte velat ha.

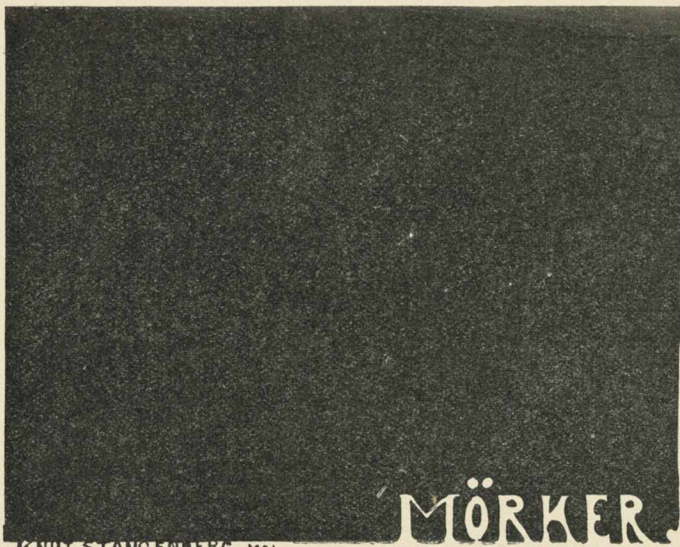
— HULTMANS CACAO är bäst. —

Kolingen, som fann lifvet i Stadsgården något dystert den här årstiden, har genom diverse lyckade spekulationer kommit vackra plansch, se vi den gode Kolingen, då färjan lägger till vid Karl XII:s torg, där åtskilliga af hans medmenniskor väntade f och kusiner dä va sablar i mina stärksaker schangdobelt af er att så här mangrant möta gamla gubben».

besittning af något kofva, hvadan han företog en rekreerande sjöresa med en af saltsjöbadens komfortabla ångfärjor. På ofvanstående r att företaga en resa i motsatt riktning. I glädjen öfver återseendet lär Kolingen upprymd ha utbrustit: »Tjänixen på er bryllingar

* Artist.

Gösta Berlings Selma skref för en tid sedan ett kväde till mörkret och i det kvädet arbetade hon som en hjälpustru för att finna ord nog starka och granna att antyda hennes hänryckta kärlek till denna ingalunda ovanliga företeelse. Jag håller på sätt och vis med Gösta Berlings Selma — jag tycker också att mörkret är godt för ögonen. Men jag skulle gärna vilja ha en elektrisk knapp inom räckhåll, ifall jag skulle börja tycka, att mörkret blir enformigt. Jag litat inte på något annat ljus än elektriskt.

En tändsticksask med tändstickor i har som bekant en rent af ömklig förskräckelse för fickor, en tom tändsticksask däremot trifves briljant i huru tarfliga och obekväma fickor som helst och erbjuder sig tjänstvilligt åt nervöst snokande fingrar och låter sig med glädje öppnas och krasas i och skakas och förbannas. Och sedan den slungats bort i rummets aflägsnaste vrå, ligger den ändå på lur efter den irriteradt trefvande handen och smyger sig in i den och ger människan nytt hopp, ty hon kan ju inte genast ana, att det är den. Men sedan hon konstaterat dess identitet, slår människan vanligen sönder en karaffin.

Ja på det sättet har jag för min del fått tag i samma tändsticksask tio gånger efter hvarandra och varit så vild, att jag blifvit rädd för mig själf.

Men om man nu också till slut verkligen lyckas få tag i en tändsticksask med tändstickor i, tändstickor som inte äro använda någon gång förut, och får eld på en tändsticka, så återstår ännu det utsägligt vanskliga experimentet att tända fotogenlampan.

Det är ganska egendomligt med fotogenlampor. De tycka inte om, att man rör vid skrufven, när man vill tända dem. Och det är man ju dock absolut tvungen till. Ty jag vill bara fråga allmänheten, om allmänheten någonsin har stött på en otänd lampa, som inte har haft vecken långt ner i halsen. Nej, fotogenlamporna tycka inte om, att man rör vid skrufven. De måtte vara kittliga. Jag har då aldrig försökt att tända en lampa, som inte har haft skrufven på motsatt sida om mig, på hvilken sida om den jag än råkat komma. Jag börjar tro, att lampan vrider sig, när den observerar min närhet. Eljest tycker jag, att jag åtminstone någon gång i lifvet skulle få skrufven i nypan utan öfvermänniskliga ansträngningar. Det har dock aldrig inträffat, att jag gifvit tappt, förrän jag kufvat lampan och haft skrufven i näfven.

Under tiden har naturligtvis den usla lilla tändstickan slocknat och tappat hufvudet. Det är den olikheten mellan en människa, som tappar hufvudet, och en tändsticka, som tappar hufvudet, att tändstickans hufvud ändå alltid har gnistan ännu en liten stund. Och när ett dylikt tändsticks-hufvud träffar en naken människokroppsdel framkallar det där en sensation, som oförtöfvadt meddelar sig åt hjärnan,

* Sättarens anmärkning.

hvilken ögonblickligen försätter stämbanden i så liflig vibration, att de åstadkomma en ton, som är förvillande lik ett sorgset dibarns.

Som sagdt tändstickan har slocknat. Då jag emellertid försiktigtvis stuckit tändsticksasken i springan mellan öfver- och underkäken för att den inte skall passa på och smita ifrån mig, har jag efter en stunds öfning dragit eld på en ny tändsticka, ehuru jag naturligtvis fortfarande har högra handen fullt upptagen med att hålla fast lampskrufven.

Nå, jag skrufvar upp lampan och lyfter lampglaset och tänder vecken. Allmänheten vet dock lika väl som jag, att lidandet ingalunda är slut därmed. Allmänheten vet, att det är så godt som omöjligt att tränga lampglaset tillbaka till sin plats. Jag anser det vara lättare att tränga in sin hals i en några nummer för trång krage. Ty halsen låter sig ju i värsta fall rynkas och veckas, men lampglasets förmåga i detta afseende är minimal. Jag tränger och vrider och bänder och bråkar således, medan såväl jag som lampglaset bli allt hetare och hetare. Slutligen gör jag ett sista förtvifladt försök och lyfter lampglaset högt upp och sänker det kraftigt — och släcker vecken. Och där står jag åter i mörkret, under det att det glödgade lampglaset sakta svalnar mellan handens brännblåsor . . .

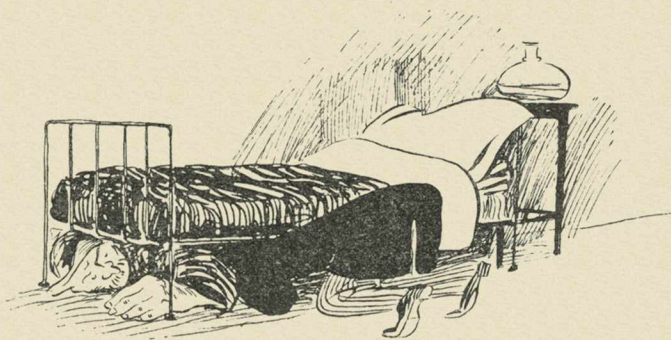
Nej, jag skulle gärna vilja ha elektriskt ljus i mitt rum. Det är visserligen något olämpligt att tända cigarren på, men i alla fall. Tändsticksaskar och fotogenlampor äro ett oting. För resten tycker jag som nämndt inte alls illa om mörkret. Jag har mörkret att tacka för en af de mäst spännande tilldragelserna i mitt lif.

Jag kom hem en natt som vanligt i total afsaknad af tändstickor och trampade småsvärjande omkring i rummet, kännande mig för med händerna i det klena hoppet att möjligen uppjaga någon inte absolut tom ask. Mina händer fingo inte tag i någon dylik, men de snärjde plötsligt in sig i ett fullkomligt främmande tofvigt och vanvårdadt hel-skägg. Jag tänkte inte ett ögonblick längre på några tändstickor i världen utan hufvudsakligen på mina synder och släppte det främmande skägget och drog mig baklänges, tills väggen tog emot, och jag tror till och med något litet längre och segnade ner på knäna och skälfde, så att det hördes. Det fanns en bof i rummet utom mig . . . Ja, det var inte så vidare elegant stilsiteradt, men situationen är verkligen så dramatisk, att jag inte anser mig ha tid att fila allt för mycket.

Där låg jag således på knäna och väntade på det kalla stålet. Men det kom inte. Jag blef därför ända till ytterlighet nervös. Jag kunde inte ligga stilla längre. Jag reste mig och började så hastigt som möjligt men totalt planlöst tassa omkring i rummet. Då hörde jag, att bofven också hade börjat tassa omkring. På det viset drefvo vi af och an i närmare två timmar. Och då och då körde vi ihop. Men vi bådo aldrig om ursäkt. Det var utsägligt spännande. Rätt som det var upphörde bofven med sin vandring. Jag hörde inte ett lifstecken från honom vidare. Då stannade jag också och slank ljudlöst under sängen. Bofven låg där förut. Då förstod jag, att bofven var rädd och drog fram det enda vapen jag hade på mig nämligen en knappal och stack in den så långt som möjligt i bofven.

— Nä men låt bli de där, hva sablarna! utbrast bofven

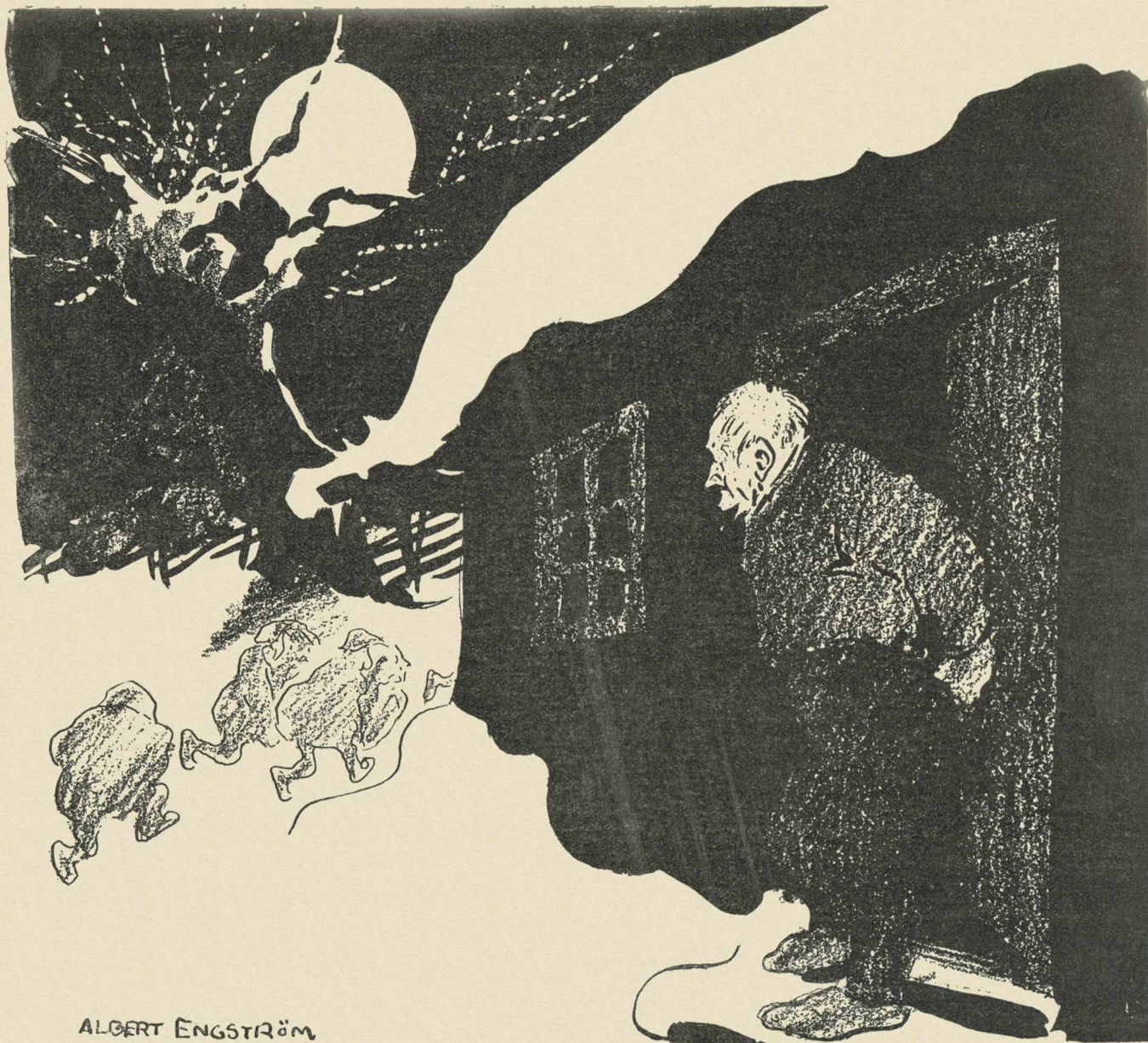
Anders.

Glöm ej rekvirera till Jul hos J. D. GRÖNSTEDT & Co.
THOMSON'S ROYAL BLEND — Verklig Whisky.

— Ack min fröken, när jag ser er, känner jag en sådan underlig rörelse.
— Min herre, äfven jag tillstår att jag har en sällsam förnimmelse. Det måtte komma af hummermajonäsen.

ALBERT ENGSTRÖM

Gårdsrå.

Det är gnistrande kallt, och tid efter annan knäpper det i knutarna. Månen står högt på himmelen, och mångården lyser blek. Husen sofva, mörka och tysta, hypnotiserade af månljuset, som klart och kallt tvingar marken att lysa som silfver. Det går en ensam människa förbi på vägen. Hennes steg knarra i snön.

Stugan ligger badad i månskenet, och det är som om hvarenda plank i väggen försökte frigöra sig och skjuta fram mera tydligt. Allting är tyst, men tystnaden är som ett tonfall af spänd väntan.

Längs väggen vid brygghuset faller en svart slagskugga. Den gamla stenhällen framför brygghusdörren är halft svart, halft månbelyst. Den har en gammal inskription, som säger, när en viss människa är född och död men hvem det var vet bara kyrkboken och de båda gårdstomtarna.

Brygghuset har ett mycket litet fönster med blyrutor. Månskenet trefvar sig i alla fall igenom dem och faller i en bred flod öfver golvet ända fram till det gamla hörnsåpet.

Det rör sig af och an i ljusfloden. Det är de båda tomtarna, som pyssla i brygghuset.

I det stora bryggkaret står julbrännvinet och drar. Far har lagt en skinnfäll öfver och ofvanpå den en träbotten.

Far tänker bränna mycket brännvin. Men far är ekonomisk. Han tänker inte sätta ut kärfve åt sparfvarna och tänker inte sätta ut gröt åt tomtarna. Men tomtarna läsa fars tankar lika bra som de läsa inskriptionen på trappstenen. Och tomtar bör ingen reta.

Tomtarna pyssla i brygghuset omkring brännvinskaret.

De tala underligt och entonigt med den gamla brännvinspannan, och de lyfta försiktigt på skinnfällerna och trälocket öfver mäskkaret.

Det går som ett mummel genom brygghuset. Det bubblar i mäskkaret, det prasslar inne i den trekantiga ugnöppningen, det gnisslar i skorstenspipan, det knäpper och blir sprickor i bordet och kistorna, och det gamla hörnsåpet midt i månljuset springer upp med en smäll.

Men inne i den sofvande stugan ligger far och kallsvettas. Han drömmer, att han har julkalas och till evärdelig skam inte har annat att bjuda på än rosmarinbrännvin med kanel och kardemumma. Han hör, hur det går en hviskning genom gubbarnas rader, och han ser, hur Olagus i Nergården förläget spottar konstspott långt utåt golvet.

Rätt som det är spritter han till och vaknar. Han drar undan sparlakanet och ser ut. Det är svart i stugan, men de små hjärtana i fönsterluckorna äro svagt ljusa.

»Hvad ä' det?» säger mor.

»Det ä' rå ute i natt», säger far dämpadt. Mor säger ingenting mera, ty hon vet, att osynliga öron ha skarp hörsel.

Far tar tyst på sig och öppnar farstudörren. Därute börjar det svagt dagas. Luften är blek som en opal. Far ser mot brygghuset, och i det svaga ljuset tycker han, att det skymtar öfver trappstenen som af flyende fötter.

Far drar tyst igen dörren och går in.

Men på julafton står det två fat hvitgröt med sirap midt på brygghusgolvet och på julkalaset smakar fars brännvin bara brännvin.

Och brännvinet är ändå det förnämsta.

Maja X.

Knäpp Matts Olsson fick löfte af jägmästaren att gå till sin hemsöcken och jaga älg i tre dagar, om han bara satte karl i sitt ställe, så att skogsarbetet kunde gå sin jämna gång. Knäpp Matts Olsson satte karl i sitt ställe och var borta i fem dagar.

JÄGMÄSTAREN: — Nå, hur gick det med jakten? Fanns det några älgar?

MATTS: — Jo, det fanns det nog.

— Nå, hur många sköt ni?

— Å, vi sköt inga.

— Å ni så klena skyttar?

— Nääj vaserra tri!

— Hur hänger dä då ihop?

— Vi va allri ut å jaga.

— Hvarför inte det dä?

— Vi hadde inge brännvin.

På hundvakten.

Barken Leviathan från Grisslehamn länsar en stormig natt för fulla märssegl rundt Kap Horn. Andre styrman, en gammal f. d. roslagsskeppare, som fått sparken af sitt rederi för fylleri, har vakten.

Det är svart som bläck och vinden friskar, hvisslande i toppläntor och barduner. Knallen — ty andre styrman kallas så på svänska skutor — går omkring på halfdäck och spottar tobak, svär och glor på väder och vind och längtar efter nubben, som kanske skepparn skulle ställa opp i så här hårdt väder, om det bara vore dager. Det tar i

allt värre, och slutligen anser han sig vara skyldig gå ner och varsko gubben. Han halar sig ned för den branta lejdaren, som för till gubbens allra heligaste, och klifver in:

— Kapten, 'an blåser djäftigt, ska vi ta märsseglena?

— Hva hä 'an på nu?

— Full västlig, men 'on girar för 'ög dyning från bords läring, så vi får'n nog nordvästlig frampå natten, hå ja tycker 'an står mä en klara dərborta förrästen.

— Låt märsseglena stå så länge hå varsko, hifall dä blir någe! Men 'ur hä dä, hä månen oppe?

— Nää, dä hä 'an inte.

— Ja, låt stå som dä står, te 'an kommer h'opp, så häter 'an nog h'opp vind, som hengelsman säjer!

En timme efteråt.

Lufien har klarnat och vinden dragit sig på nordväst med hög brytande sjö. Skutan arbetar våldamt och seglen grina i sömmarne. Knallen larfvar ned till gubben igän:

— Nu blåser 'an hetter djäffligare, hå 'o börjar bli faen så lofgirig. Dä väl häst hå ta dom nu, hinnan di går hur likena?

— Hä hinte månen hoppe hän?

— Nä, dä 'an hinte, men 'an ska komma nu snart.

— 'Al hin mesan hunder gaffeln hå låt stå, som dä står, te 'an kommer h'opp, så blåser 'an snart 'alsen hå sej.

En timme senare.

Månen har kommit upp och stormen blifvit våldsamare med orkanbyar dä och dä. Skutan ränner fram med 12 knops fart, det darrar i skrofvat och stängerna stå som sprättbågar. Pang, där gick förmärsseglet ur likena! Knallen ramlar hufvudstupa ned för lejderen och in till gubben.

— Hva tusan hä dä nu? Hä hinte månfaen hoppe hän?

— Jo, dä hä 'an.

— Nä, 'ar 'an hinte hätit h'opp vind?

— Hätit h'opp vind! Nä den djäffveln 'ar hätit h'opp förmärsseglet hå glor faen så snedt på stormärsseglet hockså!

BARON B.: — Min fars egendom va sablav i mej sau stouv, att kavtan tou opp en hel vägg i stouva salen, havvavna kan tvou mej ellev ej.

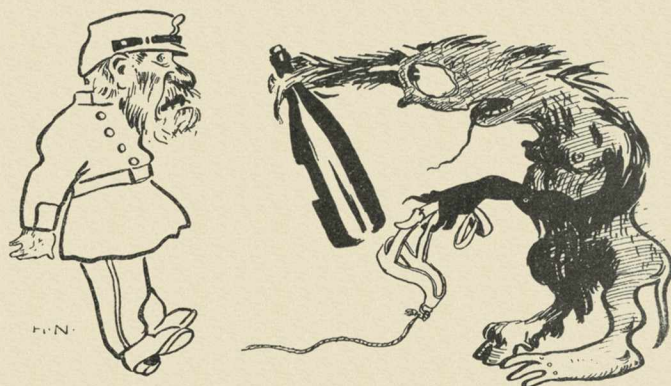

Dä var en kåsugan knekt däri Ilsbo, som hetta Nordlöf, å en där hadde dom orimli mycke språk å jall ätter, för tuten geck på'n för jämnan, å hugge å tuten földes int åt alle gångar. Men han tyckte själf, att han var fögane duktig, å dä var int många andre, han räknar för nå, häller.

Dämä sa han åt en kafften å ett hvarf: »Ja ska säga'n kafften, att dä fins int mer än *tre* rektuge knektar i Ilsbo, å dä är Nordlöf å Rönn, Tingelöf å Säll. Å böfveln, dä varst *fyre* dä där!» —

Men ett hvarf hull'n på å bli fast för käringa se, å dä var, när han smaka borture bränvine för'a. Dom var nu branog håga på starskvarer båe två, å så skulle Nordlöf te stan han ett ärne, å då skulle'n spändera rektut, så han löfva käringa ett halstop bränvin, å så köffte'n ett at säg å. Men dä, han köffte at säg, strök mä, inna han kom ure stan, å dä är långan väg te Ilsbo, å han tyckte dä var fögane förargeli å sitta där på kärre å höra, hur'e klucka å klucka i putällen, som'n hadde hem at käringa. Å så getta han sta å si ätter, om dä var väl mätt, å fell var'e dä, så han tolas smaka nå lite. Men hur han hull på å smaka å smaka, så varst putällen tom, te han kom hem. Å käringa varst så flygane fali vill, så ho for på karn å sa: »ut mä däg; ja lir int si däg, din snör-dörger!» Men Nordlöf tog spänntag han, å stretta emot, å så toge'n på å harska säg å törska säg i ögan, å så skalf'en på måle, å så sa han:

»Du, Marget, hör at ska du få höra! Putällen din låg däri kärre å var blugg innerli full, när ja for ure stan. Men när ja kom diti vägskele däri skojen, så stog gammel-Erike där å vänta, å han hadde e grima i ena hanna å så toge'n

putällen i en ara hanna, å så skaka han på putällen å så hytte han mä grima, å så sa han: — Ocke du vill nu, Nordlöf, suppa hälle följ mä! — Å ja tog putällen ja, mä vetta. Men kan säga, hur dä har gått, om ja int har könna söppe!??»

Oppskreve tä

»Delsbostintan.»

MAZETTIS CACAO och CHOKOLAD (märket Kullan) är öfverlägset fin!

NATURDYRKARE.

På Karl Jons Anders satt bakbena inkilade i kroppen alldeles som på lommen, så han såg ovanligt flat ut i sitsen. Dessutom var Kli Mina — människan som han bodde i lag mä — barnfödd i Tuna, och då kan ni väl begripa — för ni har väl hört talas om Tunabräden — att folket kallar för »bräde». Och bräde' hette han.

Den andra gubben, som här är frågan om, hette Fager Matts och var en ungdomsvän till Anders. Fridsamma och snälla gubbar bäge två, fastän lite heta i blo'n, när det var nå'n, som sa' någe.

Det är troligt, att Karl-Jons Anders aldrig tyckt riktigt bra om öknamnet sitt, ty det fins folk, som kan svära på, att minst fyra karlar kommit bort, bara för att däm på försök frågat Anders, om han brukade ha båtbräde med sig, då han for ut å metade.

Nå'n gång på hösten kunde Anders väl gå sta å tjufvittja Mattses å andra rackares fågelsnaror, men annars gjorde han just aldrig annat än fiskade. För si fiska det var Anders lif det.

En gång lite efter Olsmäststungle' gjorde Anders å Matts jussom kamratsällskap i lag mä hvarann till Holmtjärn för å lägga ut långref. Däm hade ovanligt mycke krok å ref med sig. Den gången tänkte däm kantänka ta stortaget. — Bra nog sent på kvällen vardt det, innan däm hunnit maska på å få ut alla krokarne, för gubbarne vardt fumligare å fumligare i fingrarne, ju längre däm höll på; för det var så den gången, att Anders hade en halfkanna brännvin med sig å Matts en putell Hoffmans.

Tillsist hade däm ändå lyckspottat på å slängt i sista kroken å skulle just ro till lands å koka kaskkaffe. En vet väl, hur sjön suger.

Karl Jons Anders satt vid årorna. Han rätade på ryggen ett tag å tittade sig omkring för te ta liksom stamhåll. Då fick han med ens ögonå för hur innerligt vackert å fint det var i naturen. Det var jussom brinnande gull i luften, där solen gått ner. Och vattnet var så förunderligt blankt. Karl Jons Anders vardt sittande å glömde både åror å kask, så fint var det. Han var en så'n där människa, som kan bli fundersam, kunde bå' gråta å svära, då han vardt rörd — och nu var han rörd både af putellen å det fina i naturen.

Han var i grunden en religiös man. Å han satt å begrundade å tänkte så ljusligt å besynnerligt, då Matts, den

otäcken, frågade, hva faen han inte rodde för. Det lät så fult, tyckte Anders, men han kände sig saktmodig å mild ändå, riktade sina dimmiga ögon mot Matts — rätt in i hjärtat på'n, tyckte han — å sa:

— Sir du inte, hur fint det är? Känner du inte allmakten? Å märker du inte, att du är en lortprick inför naturen? — sa han. Bäge gubbarne vardt liksom bäf-vande å förundrade sig öfver, hur Anders kunde få tag i så go'a å vackra ord. Långe vardt däm sittande ute på sjön å språkade i det religiösa. Anders var rent ovanligt te kunna tala den kvällen. Han slog ut med handen öfver vattnet, sägandes:

— Sir du Matts, detta är vattnet — sa han — å kom ihåg, att Frälsern — sa han — dä var ändå nå' ovanligt te karl dä — sa han. Matts höll mä om det, men började komma ihåg kasken, som däm skulle ha; men var stilla å snäll ändå. Å när Anders — fortfarande med handen långt ifrån sig — talade om, hur förunderligt det var, att Frälsern kunde gå på vattnet, så höll kan med om det med. Men till sist, när Anders aldrig slutade med sitt vatten, vardt Matts otålig å sa nånting, som han inte borde ha sagt. Han sa:

— Kanske du Anders, att när allt kommer ikring — sa han — så had' han ett bräde å geck på. —

Matts skulle aldrig ha sagt på det viset. För han hann inte blinka, förrän han hade öskoppen i planeten. Och ena åran hade han inom ett halft ögonblick också i skallen på sig.

Han vardt förstås rent piskad att gå igen med snusdosan, kan ni förstå.

På morgonsidan skulle Fager-Matts sväger — si släkten är värst — smyga sig sta å tjufvittja långrefven. Gubbarne satt då oppkraflade på båtbottnen och betraktade stillsamt, hur orimligt fint solen gick opp öfver trädtopparne.

E. H—g.

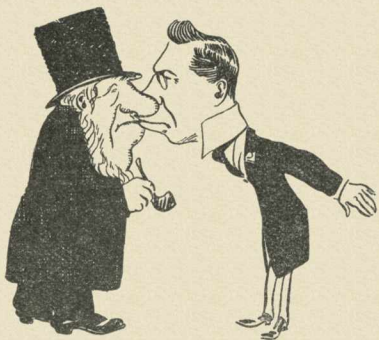

Kör.

Juletid,
glad och blid!
Fröjd och frid,
ingen strid —
alla fiender försonas.
Kungen i sin gyllne kronas
prakt med gatans enkla grabb
skakar labb.
Hund och katt
glamma glatt.
Katt och råtta
leka samman
uti gamman
utan måtta.
Räf och höna
språkas vid i drömmar sköna,
likaledes lamm och varg.
Ingen ilsk och vild och arg —
alla milda, ädla, fredliga,
underbart beskedliga.

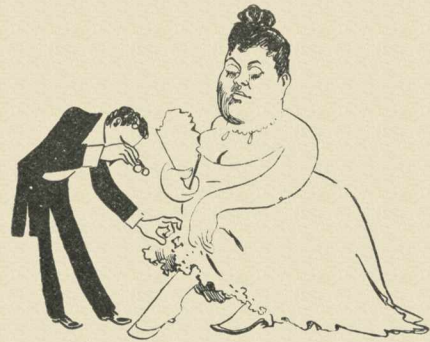
Aria.

Se, vilka äro dessa två,
som under takets mistelten
varandra hjärtligt kyssa? Hå,
det är Oom Paul och Chamberlain.
Och när de kyssts, de nöjda tugga
munstycket på en fredens snugga.

Noch-ein-mal-aria.

Och vilka äro dessa två,
som viska i en mystisk vrå?
Sagoprinsässan Kakaradja —
prins Olof, son af Kung Obadja.
Han granskar hänryckt hennes strumpa —
Olofligt! ler hon, liten stumpa.

Recitativ.

Men se
de tre
som spela vira där!
Turné,
vingel i högsta färg
och gask
och solo grande misère!
Sohlman det är
och Wallenberg
och konsul Brask.

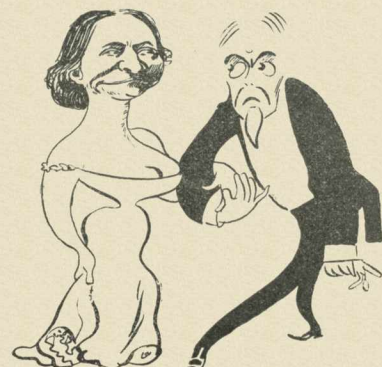

Recidiv.

Turné,
vingel i högsta färg
och solo grande misère.

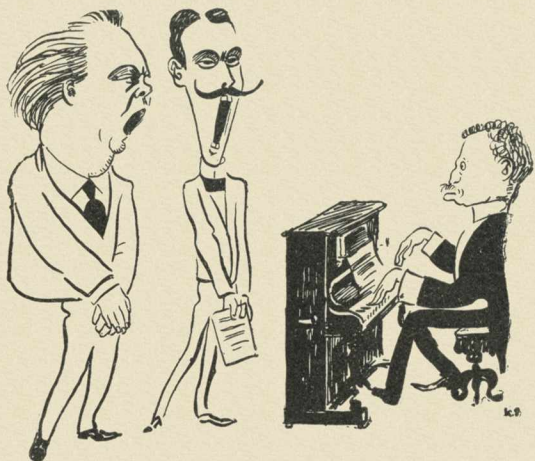
Polka.

Men vem kommer dansande där, tjohej!
Hon är Ellen Key,
han är C. D. W. —
o se, o de, o vel
De stanna, han bugar, de börja konversera,
han ler, han är kär och yr af dans och vin,
och han svär att göra allt vad han kan och än mera,
för att få henne invald i akademien . . .

Trio.

Hör spel, hör sång — en bas, en baryton.
Hör Elmblad, hör Forsell!
Pianot sköts af Birger Peterson —
en änglaharmoni i julekväll.
Men under tiljans glatta ban
lurar den falska Ran . . .

Duo.

Hör stilla samspråk — arm i arm här gå
de professorer två
Torelius och Wicksell.
I denna endräktfulla kväll
gå likaså
de direktörer två
Hillberg och Ranft,
freundlich, lieblich und sanft.

Kör.

Juletid,
glad och blid!
Fröjd och frid,
ingen strid —
alla milda, ädla, fredliga,
underbart beskedliga!

von Druls.

Till Chloris.

Dina ögon hafva glansen
af en sommarvåg i dansen
under lätta vindars spel.
Vackra Chloris, låt mig leka,
att jag sitter i en eka
På den vägen. Tar jag fel?

När då solens strålar steka
på ditt vatten och min eka,
blir din vackra iris blå.
Men när vådrens vatten plaska
mot din skönhet och min aska,
blir din fula iris grå.

Därför drar jag mina färde,
Och när det är gjordt, så är det
glömdt med ekan på din sjö.
Och dess spegel speglar alltet,
som naturen har befallt det,
när hon skapade en mö.

Sven Svan.

SAGA.

I min barndoms sagorike rådde en gång stor fröjd. En liten prinsessa hade blifvit född. Kanske det var hon, som sedan blef prinsessan Törnros eller prinsessan Snöhvit, hvad vet jag? Vacker var hon som alla sagoprinsessor äro — också de nyfödda. Hon var från första stunden alldeles slät i ansiktet, blek och fin, hade stora mörkblåa ögon och ett litet hår, som skiftade i guldrödt. Glädjen var stor, och till dopet kommo alla landets feer — men allt det där vet du ju redan. Nu kommer jag till det, som du inte vet.

Vid konungens hof fanns det en gammal vis man. Världen hade tagit hårdt i honom och hans ungdoms öden hade varit dystra, sade några, det var därför han hade blifvit så vis. Nej, sade andra, han kunde nog ha blifvit lycklig som vi, som alla, men han hade aldrig förstått att taga vara på, hvad lifvet bjöd honom. Hur det än var, sin lycka hade den gamle alltid slarfvat bort — och det var väl därför han var så vis.

Denne gamle man ägde ett kostbart guldsmycke. Hur han hade fått det visste ingen, men det var det skönaste smycke i världen. Det var smidt af dvärgarna bortom de sju bergen och trolskt var det i sin skönhet. Den, som en gång sett det, trånade sedan hela sitt lif efter att få äga det, om det var en kvinna; att få fästa det i sin älskades barm, om det var en man. —

När dagen för faddergåfvornas utdelande var inne, tog den vise mannen sitt guldsmycke och betraktade det noga. Vid ett af hörnen på baksidan hade det fått en liten rostfläck — ty det var dvärgguld, och det kan rosta om det kommer i handen på en människa, som ej rätt älskar dess skönhet. När den gamle såg fläcken lyste hans ansikte upp. Det var ej som sol, hans leende, det var som sken af lysmaskar öfver en murken trädstam. Han tog smycket, lade det i ett elfenbensskrin och präntade på locket med sin precisa stil:

*Till den lilla prinsessan, att öppnas när hon fyller
sjutton år.*

Och han gaf henne skrinet i faddergåfva. Men tiden svann, och den lilla prinsessan växte och blef till en härlig jungfru. Liten var hon väl ännu, späd och finlemdad, som det anstår en prinsessa. Den var ej stark, rundningen af hennes barm, och i långa, raka veck flöt sidenet ned öfver hennes gestalt, ned öfver den slanka midjan och öfver höfterna, som ej voro stora. Hennes ansikte var hvitt och lent, hyn var klar men ej blek. Det stora, rika håret hade fått färg af rödaste guld och i solskenet hade det en förtrollande glans. Munnen var starkt röd, lyste mot det sammetshvita hullet, och ögonen voro stora, mörkblåa, mellan långa, mörka ögonhår.

Och hon nalkades sin adertonde födelsedag.

En gång hade hon mött en främmande prins på jakt i skogen. Han var lång och mörk, den svennen, hans ögon voro mörka och befallande — men hur skulle de icke dära, om kärleken lyste genom dem! Den dagen kom prinsessan sorgsen hem, lutade hufvudet i sin moders knä och grät. Första gången det var ljuft att gråta.

Hennes adertonde födelsedag kom, och hon tog fram elfenbensskrinet, gick till den gamle vise och sade: »Fader, jag vill vara hos dig — när jag för första gången betraktar min faddergåfva, min klenod». Ty hon hade hört hiskas om smycket, och hennes ögon längtade att smeka det. Sedan ville hon fästa det i sin barm och gå ut i skogen.

Kanske — —

Med sina tunna, hvita fingrar öppnade hon låset, höll sig en stund för ögonen. Så lyfte hon upp locket.

Skrinet var tomt, elfenbenet var mjölkhvitt och rent, blott i ena hörnet låg en liten rostfläck.

Hon släppte skrinet och kunde ej tala.

Då svepte den gamle in sig i sin visdoms mantel, och viss om effekten af sina ord började han tala långsamt och med eftertryck: »Min dotter, när jag i dag för sjutton år sedan låste detta skrin, låg däri världens skönaste klenod. Men märk väl, den hade en liten rostfläck. Det hade varit lätt att gnida bort den, men jag lät den sitta för att gifva dig en lärdom. Den lilla fläcken har frätt upp hela smycket, så att af dess skönhet intet återstår. Tag detta som ett exempel: om det skönaste människosinne endast har en liten fläck, så är den fläcken nog till att skämma och utplåna allt det sinnets skönhet. Låt se, min dotter, att du bevarar ditt sinne rent och skyddar det för frätande fläckar. Må denna lärdom vara din faddergåfva och följa dig åt genom lifvet».

Den lilla prinsessan hade förströdt hört på, och tårarna hade droppat från hennes stora, mörkblåa ögon ned öfver kinderna och stannat på sidenet öfver barmens späda höjning.

Hon talade:

»Min fader, jag tackar dig för lärdomen — —», sen kunde hon ej längre stäfja sin sorg, hon snyftade vildt:

»Men hvarför, hvarför kunde du inte ha gnidit bort fläcken!» Nu vände hon sig halft från honom och grät hejdlöst.

Den gamle, som var så vis, såg på henne en stund. Sedan sänkte han hufvudet och gick långsamt därifrån. Men ingen visste hvad han tänkte.

Cajus.

August i Klockargården till den rödhårige och fräknige nye drängen:
»Dä va rent rasande, hvad Vår barre har stänkt ner dej i syna, när han rödfärgade håret på dej.»

Alltid välkommen Julpresent

1 låda

Eau de Cologne.

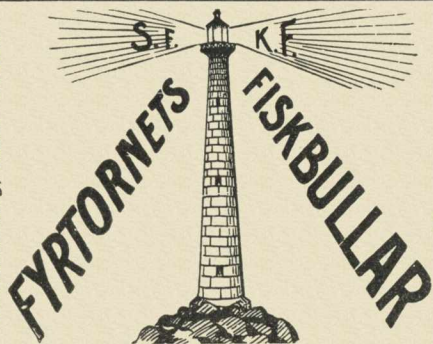
Enligt framstående LÄKARES intyg är:

F. PAULIS

AZYMOL

DET BÄSTA { för munnens vård, mot smitta, särbehandling, ekzem, finnar m. m.

Högsta utmärkelse.
Guldmedalj, Gefle 1901.

Köp
alltid **Fyrornets
Konserver!**

Särskildt framhållas:

Fyrornets Grönsaker

- » Soppor
- » Köttkonserver
- » Fiskkonserver.

Bergman
& Göslings
STOCKHOLM

cig.-cigarretter
å 6 och 8 öre
rekommenderas!

HALLINS KONSTHANDEL

22 DROTTNINGGATAN 22

KOPPARSTICK ♦ ETSNINGAR ♦ FOTOGRAFIER ♦ FOTOGRAVYRER

— MED OCH UTAN RAMAR —

SKULPTUR ♦ KERAMIK ♦ TENN.

• GULDMEDALJ I LONDON •

Stjärn-Fonografrullar

(patenterade högfina originalrullar).

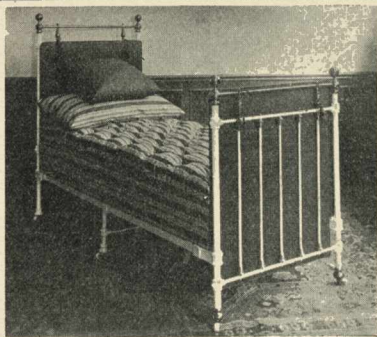
Största katalog i Skandinavien: öfver 2,000 nummer. Öfverraskande och intressanta nyheter. Moderata pris.

• **Edisons Fonografer och Grafofoner** •

till fabrikspris. Cosmos-kameran, Special kamera.

Kataloger gratis franko från:

Edisons Fonografers Parti Depôt i Stockholm.

Engelska • • Magasinet,

Drottninggatan 72, 1 tr.

Specialaffär för
Afpassade mattor, Säng-
utstyrslar, Linoleum.

Försäljning för
Axel Beckmans möbelfabriker
i Norrköping.

Firma-Märke.

Allm. Telefon 79 83.

Riks " 50 69.

Aktiebolaget Gardin-Magasinet

Specialaffär för Gardiner och
afpassade Mattor.

Stureplan 2.

Stockholm.

MÅNGFALD AF LÄMPLIGA

PRESENT-ARTIKLAR

BILLIGT HOS

P. G. SJÖHOLM.

PRESENTKORT

PRESENTKORT

Indiska Utställningen

(Regeringsgatan 28 B.)

Enastående affär i Stockholm.

Äkta Indiska konstsaker, antikviteter, kuriositeter, broderier, målningar,
vilddjursskinn, vapenprydnadsartiklar.

Äkta indiskt Lyxté, superfin kvalitet.

Obs.! Hela lagret är hemsändt af G. A. Hamilton, Mussoorie E. India. Obs.!

Frans Svensson,

Telefoner

till

Stureplan:

Allm. 43 19.

Riks. 6 99.

Telefoner

till

Strandvägen:

Allm. 42 04.

Riks. 56 77.

Stort lager

af

**Färska Havana-
Cigarrer.**

• 2 Stureplan, Strandvägen 9, •
STOCKHOLM.

Nyhet • • Densmore N:o 5

enda

SKRIFMASKIN

med

Kul-lagersystem.

Afsevärda förbättringar
i konstruktionen.

Förnämsta

SKRIFMASKIN

i marknaden.

Ensamförsäljare för Sverige:

Matérn & Göransson,

STOCKHOLM.

Utställning och Försäljning: MALMTORSGATAN 3.

HENRIK GAHNS

Boro Glycerin-Tvål

Eau Athenienne
uppriskande, mjellbefriande

Lanolincrème-Tvål

Amykos

Medicinska Tvålar
alla slag

Eau de Quinine
för håret

Äkta Aseptin-Tvål

GAHNELIT

Rak-Tvål

Eau de Cologne

Gahnelit
Tandpasta och Tandpulfver

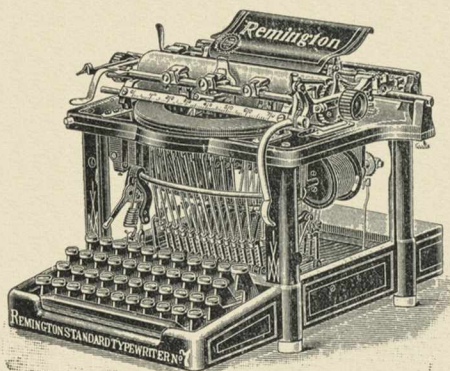
Viol-Tvål

Gummi

Syndetikon

Manulin
för huden

HENRIK GAHNS ASEPTIN-AMYKOS AKTIEBOLAG
Guldmedalj i Stockholm 1897.

KÖP

REMINGTON

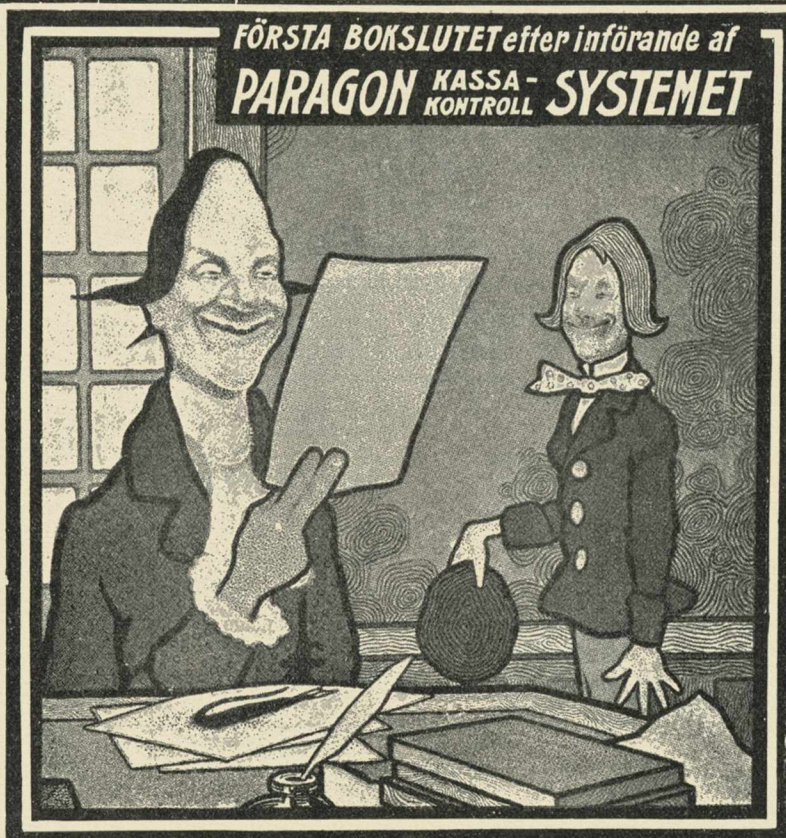
SKRIFMASKIN!

30,000 REMINGTON
SÄLJAS ÅRLIGEN,
d. v. s. mer än alla andra
skrifmaskiner.

Remington är därför N:o 1.

Finaste referenser.

A. B. Maskinaffären Stieltjes
Vasagatan 50, Stockholm.

Sedan man under långvarig pröfning af olika länders stämpelfabrikat äfven i utlandet erfarit att

Centraltryckeriets Kautschukstämplar

äro
världens
bästa
stämplar,

ha dessa svenska stämplars
under senaste tid

vunnit världsmarknad!

Fil. D:r P. Håkanssons
SALUBRIN

användes af alla, som lätt känna det, **såsom det bästa medel** mot *värk* och *inflammationer* till följd af *yttre skador, sår, bölder, tandvärk, rosen, åderbräck, hämorrhoider* och *halsjukdomar* m. m.

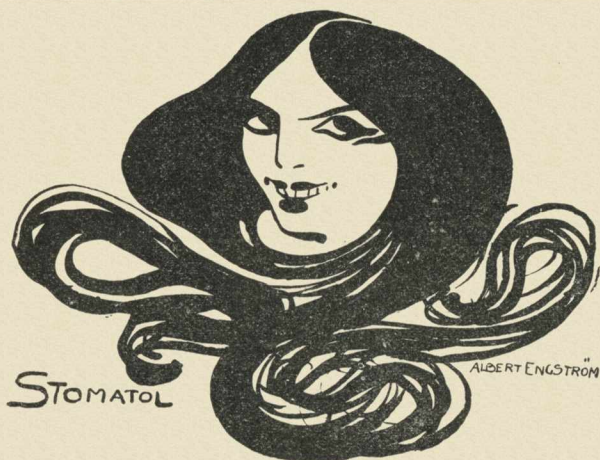
Det förnämsta toalettmedel och det pålitligaste hårmedel.

Om de olika användningssätten för olika ändamål se den hvarje flaska medföljande beskrifningen. Allmänheten varnas mot efterapningar af fabrikatet. Salubrin tillhandahålles i Parfym-, Speceri- och Färgaffärer. Partilager hos **Geijer & C:o, Stockholm.**

Margit, förmiddagscigarr à 10 öre.
 Meteor, stor utmärkt à 10 öre.
 Par Bricole, bästa middagscigarr à 15 öre.

Rekommenderas.

Knut Ljunglöf J:or.

Om du är sjuk och dålig
 Om du är mycket skral
 Var glad och Stomatolig
 Det gifs ej annat val!
 Och vill du lefva glad och nöjd
 Och vill du smaka lifvets fröjd
 så köp för detta ändamål
En flaska STOMATOL!

25 Guldmedaljer och
 högsta belö-
 ningar.

Torr och
 Medel-Torr.

LINDGREN'S
Arracks-Punsch
Medaille d'or

rekommenderas till
 ärade Punschännare såsom
 ren och välsmakande.

C. A. Lindgren & C:o
STOCKHOLM.

Köp ingen *dyr* skrivmaskin!
 Pröfva först

Salter's Standard

som kostar föga mer än hälften mot
 de flesta andra och likafullt ersätter
 en dyr maskin.

Victor Pettersons Bok-
 industri- & H. A. B.

Stortorget n:o 1, Stockholm.
 Allm. Tel. 20 48. Riks Tel. 400.

Salter's Standard förs. ljas genom
 Allm. Maskinskrifningsbyrån
 Malmiskilnadsg. 33, Stockholm.
 Allm. Tel.

Otto Schaffer. Riks Tel. 510.

VARIA SVERIGES
 FRÄMSTA
 MÅNADSSKRIFT.

anmäler till prenumeration sin femte årgång, 1902.

Prenumeration, *endast* Kr. 6: 50 för år emottages
 genom närmaste postkontor eller bokhandel.

Bland många nyheter för nästa år nämna vi

En svensk originalföljetong af

JANE GERNANDT-CLAINE,

den populära författarinnans **första** arbete från **Indien.**

VARIA är MODERN ♦ AKTUELL ♦ RIKT ILLUSTRERAD
 ELEGANT UTSTYRD samt räknar bland sina med-
 arbetare så godt som **ALLA** vårt lands förnäm-
 sta författare.

Läs som prof December-Julhäftet à 65 öre!

En särdeles lämplig julgåfva

är ett presentkort å Varia för 1902 à Kr. 6: 50 genom hvarje bokhandel.

Bröderna Pahlmans

Skrif-, Språk- & Handelsinstitut,

A. T. *84. STOCKHOLM, St. Vattugatan 2, 1 o. 2 tr. Riks- 56 06.

Fullständigt Handelsläroverk med öfnings- och mönsterkontor. Års-
 kurser. Terminskurser. 3 månaders kurser. Kurser i särskilda ämnen.
 Undervisningen bestrides af 21 lärare. Vårterminen börjar den
 15 Jan. Studenter vinna inträde i högre afdeln. Prospekt gratis på be-
 gäran. Nya elever mottagas.

Erik Lundins Juridiska Byrå

Arsenalsgatan (Gust. Ad. torg) n:o 8
 STOCKHOLM, N.

Inkasseringar, Rättegångar, Soliditetsupplysningar

å alla platser i Sverige och utlandet.

Bevakning af mål i öfver- och underdomstolar.

Moderata arvoden.

Rask expedition.

Stil
 Skönhet
 Styrka

Möbler
 Sängar
 Sängkläder
 Möbelyger
 Mattor
 Gardiner

Modernt
 Stilfullt

Egna —
 tillverkningar

Mölnlycke Möbelfabrik

Utställningslokaler:

STOCKHOLM: 18 Birger Jarlsgatan 18. } GÖTEBORG: 20 Vestra Hamngatan 20.
 BORÅS: 164 Österlånggatan 164.

Rikedom

vinnes genom praktisk annonsering.
Ring endast upp byrån,
hemtas genast, äfven det minsta
updrag, tacksamt.

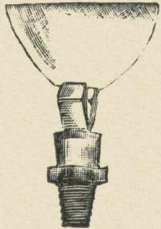
Allmänna Annons- och Reklambyrån,

A. T. 106. Brunkebergstorg 12, 1 tr. Riks 62 42.
Samma hus som Göteborgs Enskilda Bank.

JAKTREDSKAP, FISKREDSKAP,
LAWN TENNIS, SPORTKÄRROR, BARN-
VAGNAR, SPARKBOLLAR,
SALONGSGEVÅR, PROMENADKÄPPAR,
SKIDOR, SKRIDSKOR, SKRIDSKO-
SEGEL, KÄLKAR, SPARKSTÖTTINGAR,
GYMNAST. APPARAT.,
AMMUNITION, FÅKTARTIKLAR.
Mauritz Widfors,
Vasagatan 8. STOCKHOLM.

Acetylen-Belysning,

denna utomordentligt vackra, billiga och lättskötta gasbelysning, lämpar sig synnerligen väl för mindre samhällen, fabriker, skolor, villor, landegendomar, jernvägsstationer etc., hvarest en billig, enkelt framställd och vacker belysning saknas. Införd till full belåtenhet mångestades i Sverige och utomlands. Ingen tillsyn erfordras. Ingen drifkraft. Intet bränsle. Intet maskineri. Brandförsäkring utan förhöjda premier erhålles.

Calciumcarbid försäljes till fabrikspris. Belysning installeras fullständigt. Telegrafadr.: Carbid. Allm. Tel. 77 95. Rikstel. 28 78.

Nordiska Acetylen-gas-Aktiebolaget,
Bergsgatan 23, Stockholm.

Skandinaviska Reseffektfabriken

En gros och detalj

30 Malmskilnadsgatan 30.

Allm. Telefonbolagets hus.

Rekommenderar sitt fabrikat af alla sorters Reseffekter
samt Plånböcker, Portmonäer m. m.
Beställningar och Reparationer utföras omsorgsfullt och billigt.
Allm. Telefon 49 36.

FONOGRAFRULLAR,

de erkänt bästa i landet, finnas hos **Gyllenberg & Rosengrens** St. Nygatan 25, Stockholm. Ny förteckning med många nyheter erhålles efter begäran.

På grund af förekommen anledning få vi upplysa att **Operasångaren Herr Aug. Svensson** ej på åratals insjungit fonografrullar för någon annan fonografirma än vår. Således kan icke någon annan firma tillhandahålla Herr Svenssons rullar i **original**.

WARNER SILFVERSPARRES

NYA GRAFISKA AKTIEBOLAG

DROTTNINGGATAN 31, STOCKHOLM.

LJUSTRYCK OCH KLICHÉER.

Lessebo

Afdelningskontor,
Stockholm.

Klara Södra Kyrkogata 5, 1 tr. * * * *

Föreståndare: *Elof Ljungstedt*, försäljer

LESSEBO PAPPER

Specialiteter:

Lumpapper och finare tryckpapper för ILLUSTRATIONSTRYCK.

Allm. Telefon 8 35.

Riks 21 40.

English Hat Magazine

28 Regeringsgatan 28

7 Södermalmstorg 7.

Hvarje filthatt kostar 5 kronor.

Lika affärer i Göteborg, Köpenhamn, Hamburg, Helsingfors, St Petersburg, Moskva m. fl.

P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG

BOKTRYCKERI

STORA BADSTUGATAN 1, STOCKHOLM.

BOK-, NOT-, TIDNINGS- OCH ALLA SLAG AF AFFÄRS-TRYCK.
SPECIALITÉ: ILLUSTRATIONSTRYCK.

BROSCHYRER, BOKARBETEN OCH TIDSKRIFTER DISTRIBUTUERAS.

KLICHÉ-ANSTALTEN TILLVERKAR

STEREOTYPER OCH KOPPARFÄLLNINGAR.

GODT ARBETE. * BILLIGA PRISER.

Grönwallska Bryggeriets

Pilsenerdricka

rekommenderas såsom utmärkt.

Rikstelefon 7 46.

Allm. Telefon 43 80.

Claes Hultberg

Ram- & Spegelfabrik.

Specialité ramar i alla stilar.

KONSTHANDEL

Taflor i Olja. Skulptur. Reproduktioner af gamla och moderna mästares arbeten i fotografvyr och fotografi.

Allm. Telef. 5 72.

Riks 33 76.

Fördelaktigast köpas

SKODON

i

Aktiebolaget Svenska Skofabrikens
Fabriksbodas.

Gustaf Johnson

Piano- och Orgelmagasin.

Hufvuddepot för Kongl. Hofleverantör **C. H. Billbergs, Göteborg**, med högsta pris
Guldmedalj belönade fabrikat.

Generalagentur för **P. L. Åkerman & Lunds O. F. A. B.** välkända **orgelharmo-**
nium, erkändt bästa fabrikat.

Instrumenten säljas på förmånliga af-
betalningsvillkor och mot mångårig garanti.
Priskurant gratis och franco.

Regeringsgatan 50, 1 tr.
Stockholm.
Allm. Telefon 48 75.

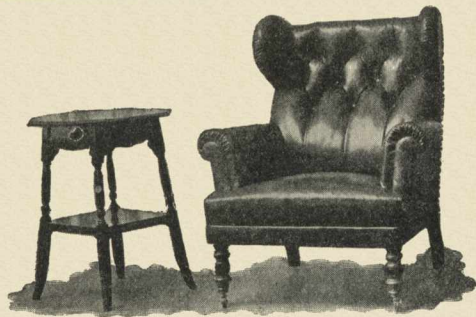
Begagnade instrument tagas i utbyte.

Stort urval af till

Julpresenter

passande artiklar i

R. Forsberg & Co., Galanterivaruaaffär
Operahuset.

Edvard Lindgren,

Tapetserare = Dekorator.

Möbleringsaffär

Biblioteksgatan 3.

STOCKHOLM.

Allm. Tel. 66 89.

Crème de Cholepalmine

Utmärkt antiseptiskt hudmedel.

Finnes hos Herrar Speceri-, Parfym- och Färghandlare m. fl.

samt å alla Apotek.

Rättegångar, inkasseringar,
bottred-
ningar.

Hamngatan 5 A.

Uppsättning
af legala hand-
lingar.

Bevakning
af mål i öfver-
rätterna.

P. Auditor Ludvig Åmans Advokatbyrå

Stockholm.

Kontorstid: 9—4.

Mottagningstid: 9—10, 3—4.

Allm. tel. 79 66. Rikstel. 61 35.

Zetterquist & Löfgren

Tapet-Magasin

Humlegårdsgatan 1 & 3.

Utom de af oss i handeln införda **Salubra- & Tekko**-tapeterna, som
äro en absolut nyhet, tillåta vi oss framhålla vårt rikhaltiga lager af moderna
tapeter däribland i främsta rummet Professor Otto Eckmans delikata samling.

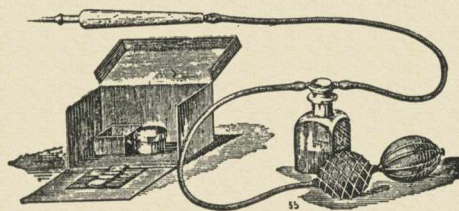
Kontorsboksfabrik, Stämpelfabrik, Spetspappersfabrik, Spelkortfabrik, Xylografisk Anstalt.

Litografiska Aktieförbundet
NORRKÖPING
Afdelningskontor:
Stockholm, Göteborg, Sundsvall, Malmö.

Om vid behof af trycksaker profver tillsändas oss lämnas bered-
villigt förslag till modernare utstyrsel, förvissade om att såväl ut-
förande som pris skola blifva till full belåtenhet.
Vyer af industriella anläggningar, till anbringande å trycksaker, utföras
af vana tecknare från såväl fabriken som afdelningskontoren.

Stentryckeri, Boktryckeri, Kuvertfabrik, Papperspappersfabrik, Spetspappersfabrik, Ask- och Kartongfabrik.

För Glödritare och Träsnidare!

Träarbeten med och utan upp-
ritade mönster, i stort urval, **äfvén**
med svenska allmogemönster
samt Glödritningsapparater, Färger,
Betsar m. m., allt af bästa beskaf-
het och till billigaste pris.

Wilh. Becker,

Kongl. Hofleverantör,
5 Malmorgsgatan 5
Stockholm.

AMADEUS BIANCHINI

Konsthandel

Passage Birger Jarl

(Snedt emot Konstnärshuset)

Originellt dekorerade träsaker, konst-
närliga möbler på beställning, hand-
teckningar, keramiker, antikviteter, ar-
tistiskt målade och förgyllda fanor.

HASSE W. TULLBERGS
BOKTRYCKERI

STOCKHOLM • HAMNGATAN 36

Utför illustrerade tryckarbeten ss. BÖCKER o. PLANSCH-
VERK, PRISKURANTER, VYALBUM, BREFKORT med
VYER m. m. RELIEFTRYCK, FÄRGTRYCK, samt alla slag
af ACCIDENSARBETEN m. m. — Svenskt Porträttgalleri.
och "Europas Suv. Furstehus" äro utförda å tryckeriet.

GULD MEDALJ I PARIS 1900.

HASSE W. TULLBERGS
SJÄLF-KOPIERINGSBÖCKER

sedan 1891 i marknaden införda äro i alla afseenden först-
klassigt utförda. Om ej på lager i bok- och pappershandel
rekvirera direkt från fabrikanten i Stockholm. Extra format
och med önskad text på beställning.

Hasse W. Tullbergs
Själff-kopieringssystem

BARNÄNGENS

nyheter till julen 1901:

Extrait San Toy, Eau de Cologne San Toy, Eau San Toy pour les cheveux, Savon San Toy, Cosmetique San Toy.

BARNÄNGENS SKRIF- & KOPIEBLÄCK.

Juryns 1:sta **Guldmedalj** i Lübeck 1895.

Guldmedalj i Bruxelles 1897.

Det enda bläck, som erhöill **Guldmedalj** i Stockholm 1897.

Guldmedalj på världsutställningen i Paris 1900.

Det enda icke franska bläck, som erhöill så högt pris.

OBS! Filialfabriker i Paris och S:t Petersburg. Nederlag i Berlin.

BARNÄNGENS

Vademecum.

Nutidens yppersta toalettmedel.

Observera de läkarintyg och jämförelser, som

upptagas i den hvarje flaska åtföljande beskrifningen!

OBS! Filialfabrik i Paris.

A. B. MAX SACHS

16, 18, 20 Brunkebergstorg 16, 18, 20.

Guldmedalj

Stockholm

1897

Guldmedalj

Paris

1900

Guldmedalj

Gefle

1901

MÖBLERING och **DEKORERING** af såväl hela våningar som enstaka rum.

Största sortiment af modeller i antika och moderna stilarter.

Ett i alla afseenden artistiskt och tekniskt fulländadt arbete garanteras.

Nya specialiteter:

Matsalsmöbel	Kr. 400
Salongsmöbel	„ 650
Sängkammarmöbel	„ 600
Herrumsmöbel	„ 650

Låga, bestämda priser.

Förfrågningar besvaras omgående.

Kolingen, som fann lifvet i Stadsgården något dystert den här årstiden, har genom diverse lyckade spekulationer kommit i besittning af något kofva, hvadan han företog en rekreerande sjöresa med en af saltsjöbadens komfortabla ångfärjor. På ofvanstående vackra plansch, se vi den gode Kolingen, då färjan lägger till vid Karl XII:s torg, där åtskilliga af hans medmenniskor väntade för att företaga en resa i motsatt riktning. I glädjen öfver återseendet lär Kolingen upprymd ha utbrustit: »Tjänixen på er bryllingar och kusiner då va sablar i mina stärksaker schangdobelt af er att så här mangrant möta gamla gubben».